

ACC. N:R M. 8533: 930-317.

Landskap: *Skåne*

Upptecknat av: *Ellida Ohlsson*

Härad: *Vimmerby*

Adress: *nr. 5 Lönstorp, Skurup*

Socken: _____

Berättat av: _____

Uppteckningsår: *1942*

Född år *1889* i *Skurup*

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Uu allmogens liv på 1800-talet.

Begravnin

Beträffande själva begravninngen förtär sig mitt minne från detta tillfälle. Ät visserligen då utrymmet var frängt öfverfullt många i det gånkte för den lilla, som kunde ha varit till, att göra sig så lita som möjligt för att inte vara i vägen. De gamla satta stent vände på att många skulle följa den till gravan: "Litteran" bli stn, med många öja - skjutna när man kunde i vänt av folk när man gick - Men ville komma med ^{en} her i jern - därför var också all stakt - alla både däravande ö den man, vilket g var jalest var, flyttat till annan plats, de forna gravarna, som hade förtrode fram för de nya med. Men "de ihopp" så mycket folk man på något vis var i tillfälle till för att på så sätt åstadkomma det man menade med en hedertig begravninng.

Det är en annan begravninng, då Per Tuus syster i Järboga var död i begravdes året dugga, under lekmanen för mer exakt större tilltaget i all, som står klarare för mitt minne i som jag i stället ville skildra så som

det Tedde sig för 6-årsingen. Det är också den enda begravn-
ing i gammal stil jag kan personligt minna er,
omedelbart därefter övergick man till nyare mer dansare
former med "ganes br" pepparskarameller o' vis för
akten m. fl. nyarridgleder som hade sin tid för att sedan
åter försvinna.

När man åkte till denna begravnig hade man förning-
en med sig, det brukades när man var långt borta i prä-
i om "faster i Jndberge" haft mjölk kaka vid vägarstans
begravnig där kom var med skutan det likadant tillbeh.
Det fick den älskade lille i bröst för att åka kaggarna
bragen med "småslaved" stod faktiskt det skulle 6-
åringen se till så det inte stjälpste där vägen var stenig
En ättling som passerades på vägen mellan Brunav o' lands
vägen Alsting kallod, kom man alltid att tala lite om när
den passerades, där hade nämligen en gång tagits jod
er den fröken att fylla med när man byggde en värdela-
gen gård med prästgården att tvistom i gården blev sjuk.

varför gelora äta brödet upp i jorden fördes tillbaka, när brödet
ändå inte tillräckligt planterade man högen för att hicka
höga jellen. Det hjälpte ändå inte utan komman dag. Denna
händelse låg inte länge tillbaka. Vid en ännu före den
na tid alltså på 1820-talet i en dörför allmänna känd o-
kon. Trädet så fort man sig den planterade högen.

Man kom fram: god tid samlings tiden var viktigt till-
tagen. När man kommit in genom porten ströde ja de
stora almarna utanför fönstret som varit i längorna in-
stofs den storsatta gårdsplassen nu som för mer allt annat
var sig olik, vandlunder innanför porten var tygt antingen
var den förtyllad så att det varken alla var den på tiden
under från sin plats från vilken man kunde se till till
bete dem som ej kunde till platsen i vissa vid vilken sida
man hade sin plats; den stora gårdsplassen var alldeles full
med stjuvare, det var slottet, utanför porten höll en lång
rad grannarnas grannar som stiftade sig på gårderna. Gården
i förstagan i ute i sömmanstugan stodo kvinnorna i

svageblöda, smuliga i kända finare fenskeft - andes i
smulne trestarfs klänninga. Där den gråaktiga brynna
varpen lyfte igång, andes åter i finare höfttygs klänning
es med svagebröpp bring leals i ärmarna ö svageblöde på
lunndena med eller utan en vit pant inunder, det svage
vita var de vällogt helt nya. Tygsta ö betydliga stoder
där varit väggarna sedan de blivit emittagna av upp
re ö uppseserka samt gått omkring i krets på alla ö
smokit kaffe. Gärningen blev es med min en stund där
hon sedan fönningen blivit omkändesagen måste se till
hon det gått med kaffe i minsta under den braggiga
fänder. Vackarna fings allt efter som de komms en
malotts-besk med en sockerbit³ en allmän gammal sed.
Allt efter som flera gästas antalsde gingo de omkring i
krets på alla de komms i så samt de man ut i sm-
marstuga. Där vistau stod på ett par med vita blödda
stolar mitt på golvet som var stoft med kockat granis
grenar, även en normanna eller kalifornisk sida.

Jasms hus i gårdens egen trädgård som var jämförelsevis
stort & mycket & tilligt antagligt på Karl Olofsson v. Kollmans
tid då ännu husen var byggda ^(uthusen & binningsplanen) de var så pass
stabila att de efter en kort dröfta timod eldsvada ut-
husen uppbyggdes i den gamla grundens i endast delvis för-
nyades för fönstren i hela huset trängde tjocka lakan
så att kalskygning rådde, över de andra rummens
målade väggar delvis klacka & överallt där de kunde ske
var det klack med vitt, alla gäststolar såväl de vid
kistan som i friskt var prytt med perser var
i vitt papper.

Så stod man runt väggarna i sommarstugan & tända
på något. Ingen talade högt endast lågmält. mest om
den dröas liv, hennes tjänster & dygden. Några kunde
lyfta en fläs ur ett lakan & titta ut på gården & så gick
en viskning här den ene till den andre, det var klockarna
skolläraren några av gästens tjänstemän. Trädgårdens
färd som kom för att följa gästens kanske äldsta anunda
hos

Tiå gæver i nær de blivt uttøgnæ se som det passede at i
cunt "stænds personema" o' aær de, jøldes us de montige gæ-
ter som jøint hællet tik; skingor ute jø gænder i lile varstans
kommit ut; likerimmet knappet lændlæna i lændlæna
bøjdes o' skole mæstæren læste en bøn i skolekæna jøng en
jælm, kvinneæna megi i mænner bøjede nær amon sedes
På jøke mar se den dide en sista gæng, jøint lade en en
ær en unnan es kerner vænner o' anbriga gætt jom o' lufft jø
unsikt klødes, nær en fles det en nsta gæng, lohit lodes
jø o' det var tid at antædte jænder tik jø jøker. Den dide
søner var kerner dæd de vita "lik kærkle" som jomno i
væje glæd i vns arsedde embæt jø detta, længa smala
dubbe med jans den spelt i ændæna som lades upp øfæ
æclæ i det mitt jø vnsædte gænde sedes "kærkle" lögæ
undæ kistæn det var sed at de nærmæste anjovæntæna
dæn de som annan stols den dide nærmest skulle bæra
den dide tik gæver nær mar jø som et jøar tistal es jøint
hæs den dide hele vjægen tik jø jøker, di alle stæke kærter

fick Tuna om att bära, då han man bistar i utläsra ö steg in under den.

Under den här beskrivna avskedsstunden (där ibland även prästen var med) var det stort av folk enda ut på gården då alla ville vara med så gott utrymme tillät för att tona men ej alla kunde få plats, men när bistar blivit uttusen till livvagnen skyddade alla var till in skjuts som ej alltså var så lätt att hitta, då kyrkans sedan de blivit förplögade med något värd ordnat sig något mindre för utfärd.

Först börde "prestavarna" ett par någö grannar eller annars ansedd när från gården till skolmästare i ledning de sedan livvagnen på den närmaste platsen, så långt fanns ingen lucka i stassen, men sedan gällde det för de utaför hållande att se nogt upp när rista skjutsen kommit ut så man ej kom in bland riktiga. Där kunde också bli till tekniska i korsande mellan grannarna om vem som skulle före i dedar undan för undan då ingen ville vara före någon som kunde vara sig stå närmare till gamla grannar

ägede förtädda framför mig i äldre före yngre. Långt fram-
kommande var det g. tid till men ända kunde det bli
märkbare luckor i stansen som tydde på obehörighet. Men
jag inte stanna med ledsagarna, det betydde intet g. t.

Men många skjutningar var samma bet jag men sakert var
det en tingsstal, man försökte räkna dem vid någon kyrk-
as vägar men det var ej så lätt när man sjöts var i mitten.
Utom ett enda räkade dem i ordens uträkning av heders-
bevisningar nerot den dida blev efter antalet "g. t." skjutningar.
Man börde helt sakta den väg fram som varit den didas
byråväg. Var en en person dog gjorde man allt för att räka
ng till hemmet med den för att processionerna skulle gå ut
därifrån i byråvägen följande något som många gånger
ledde till att kyrkan gick passeras först en gång för att
föra den dida till utgångspunkten, eller man börde den
dida längre bort på den plats där den skulle vila för
att följa gammal tradition. De var missta meda ledsagarna
stannade meda processionen passade, det börde också

här hade man
liber P. G. S.

Tu vanligt jalbrött, men visade vördnad för tiden.

Utgåttigheten i kyrkan gick i stort sett 6-åringen förbi
de kommer intresse kom ut upptas ut det för komme nya
i den jämmande kyrkan, jämst garmålingarna i
jämten bakom altaret i Källstorgkyrkan, kom hade förut
endast ett del av en yker o delare timo mätare i vggarna.

Skumpo kyrkas kom mätade Jerusalem med sitt kors ut
trä o frögyllda stälände ut, men så mycket minns
kom ut man sade att det var den första jerdjävring
man varit med om som förättats inne i kyrkan. Vid
nära gransättning hade man di efter vad jag tin redan
gått igen den gamla seden att gräva gravar så ut
~~lämnade stego~~ att ett par hunder stego ned i gravar för att
läga urut bisten, men jag är inte säker därpå. Men var
det emellan tid med att de manliga gästerna stöttade
igen gravar innan de lämnade kyrkogården, men så ka-
de inte långt därifrån varit sed.

Så gick jorden tillbaka till "äresgåren" i skapaste förut

När man kom tillbaka blev det en ganska lång orolig stund innan hästarna blöto installade i stallet eller i granngårdar, yttre klödar, besprö i sjalen placerade så att de kunde äta junnas, med uppsärens hjälp, Männens låga hästar kunde i fortsättningen vilka en hel del var när ägarna blöto uppsända i och kom att "se så gränt" utan förbytte i och kände igen sin egen skorsten "den som man begrar de folk i."

Senut resider kom man dock in i den samma stugan, man folken i den helka sommarestugan som nu äro rikats med en i omdanats till matsal i som de själva förgo färdas upp, något som lyckades så bra att de efter matiden måste ut i "våla sig". Gästerna stads packade bring tågarna, spelbräden var bara att i bostadsfolk nu stodo på andra sidan förstugan i framför oss stodo de långa borden med stolar i bänken, ibland bröda lagda i stolar när i de egna eller låsta rikstafelerna richte till, vanligt vid männens bord. Med jämna mellanrum låg bordens mitt stads gästerna bakre, speltakerna med inta
pist.

ö och kakor med rosor i krus samt däremellan smörslagen
samt tallriken högt upplässta med hembakad bröd:
Stora rejälå skivar, ost i krus samt däremellan smör-
glas i kladda stakar. Bästna reovitta kunde förekomma
men de fingo i regel stå kvar som en pyntad de marq
var var skrivit i endast några ständ person gjorda bak
as den. Här var man gammalmodig i de funder g. helen.
Man använde den stora med fjäds mesduk med spets
som redan skulle komma att tjäna ett annat ändamål.
Kännsas för att alla bakor skulle in i pynte bordet i
man fick vara mycket noggrann så man kändes alla de var i
in kvinnan väntade att få se sin del. Skatens bakor
stods i det bord där de främsta gästerna skulle ha sin
plats i de under för under med grannar i utrusti-
onens bakor i människans bord. Kommerna tillade efter
var deras bakor i smörslagen var placerat i maskade sig
det är i de brjoda så mitt öppna konversation om bakor
ö berömda varandes bakor i smörslagen. Längs banten

Stads i långa rader dubbla Valrikas de flata på de djupa
i för en gång drömen till stanset öppnades (här lagades
rusten i öppen stadsstad i sammansättning ingen spis (varum))
kom det en kändig doft av pepparvatten till n.m. som gjen-
de att skänken som i jätt något vidare i sig den de-
gen. De glädjen som att på följa med företaget och naturligt
före upfanden tidigt på morgonen (man skulle ju vara i
äresgåsen en god bit före middag) pånde sig ganska roligt
Det tog emellanåt en undliga tid innan man kom till
Lunds för nu följde det oundvikeliga kursandet. Tur-
gendet, man bjöd till bröds arbetet men ingen utom
närmaste städerna linsammade bjudningen i som dessa
måste delts i frugringar, ingen ville gå före den andra
ingen ville anse sig hjält stå den stöde närmare eller
något trappsteg längre på lungskalan än den andra, här
var det nämligen både städernas, även härman soci-
al- och ekonomisk stälning i ålder, längre den kortare här
bekantskap med den stads n.m. som om det så gånge, i

i den ena drog fram den andra /metröden för att /i glösa att ge
före med en denna i sin rida misstänkte att den andra in-
nerst inne ändå ansåg sig själv stå närmast till. Si kom
de man stå o knuffas i bräkan. Åtta att komma utgåsa vem
som skulle sätta sig först för att till sist Ja var annan om
varmen gå fram. Medd o sätta sig samtidigt i sådant
apprepades ideligen, smuliga måste med rullt våld tvingas
med vid brödet. Denna ceremoni om man se för kalle
det skulle o villkorligen genomgå som man kom till
brödet o man bröjde att bjuda till brödet med tanke på
den tid det tog. Si var man då entligen kommen i vid
brödet o där kom man att stanna en rundlig tid. Säkert
var alla nu efter flera timmars festa brungiga, men som
någon skulle ändå visa sig netta på det o krusen, den
en skulle åta vändas om den andra, det var fint, man var
så värde kunde endast ha en liten smula i måste tvingas. Kjälja
slidig så litet om för mycket man jät ändå i god jord. Den
omkända medfride när det var brödet i man brödet

ipåts många av det framrädda brödet i minnslåren. Men det
ett minslår som var så mycket att brödsena, som fick
de brödsena på ett bröd, och många ta hit på det, tog
man på sig det i det fick stå ordet som pyntad, och tog så
mitt i frisktigt i mesta i abtade sig usga för att vinn
under det de stodo i stort och nästan vrida kvar efter
måltiden, mannen däremot gräde under vid kanten
pån olika när de togo sina försvarliga blickar, så
att det ibland kunde att den övre delen på ett utåt
brödet så uppsvenska fick togo det i lagga det i kroppen.

Så kom priset i gång, många gånger var det de olika
minnringlingarna eller bazarernas olika störelse i ge-
nring av bakor på lika många ägg eller två samma
pris, eller vackra blomman som man i kunde till i spelt
bakans bakett, och dessas olika störelse berocade på vilken
kvinnas som bakat den, om hjälps det i gång.

Så kom det in pepparrotbröd med hög mustig sås, så-
dan man lagade den endast på slättbygd den. De plata

hän ?
V. A.S.

Fällikarne tog bröd & där blev ett långt uppehåll medan
allt sköttes undan mellan rätterna. Så kom det så små-
ningom in röga med kring. Efter en lång stund byttes
Talerikar & det serverades stek av kött & lamm. Efter
rätten bestod av isgryns pudding med saftlös di-
cubus isgrynsgröt ovent. med rågröt, brjoda bli för
simpelt. Under tiden hade den manlige uppsassaren
någon av rökenss ykesmän, städdare eller så med
skott plankan för man folk.

Man får inte förstå det gätt för detta äfvarde. När
man kunnit så långt som 3-4 timmar gångna i en
dag det äfvarde, betorna. Framför varje rök som
kast påke som skulle skapas, sattes fram en Fällik
med järskärare kniv, allt vad kastet komde uppbringa
är "ulländare" i brödknivar, & nog äro för undermå-
let lärade med något bitt i horn i bänk, då påke-
na voro minst ett dussin. Så stakdes betorna fram
för var sin ägarinne, & det gällde då för uppsassaren

att vilka redan var öm och beträda präga. Det var något
en en ceremoni när man skulle skära kakan, och
stolt ögonblick när hon fick sätta fram sig om den
kunde öm och läsa någon annan, något som också var
upptar till ömsjälsta, och kunde ge upptar till att den
en immen sig kunde ömsjälsta i en annan ömsjälsta
Att stort helt stycke skulle följa med Tillsäke hem
på jätt och när det var en ömsjälsta i flera lag var
det endast att lyfta ömsjälsta över delen på Tillsäke det
var bestämt att den skulle ömsjälsta ha, men beträffa
de spettekorna var det värdet, det skulle en lag
topp ömsjälsta as i att ta till den lagom njata var inte
si läst man ville ömsjälsta inne gäma ha en bra topp
men ömsjälsta på samma gång för att ta till den för
sten i dröjen fick man hjälpa varann, helst som en ö
annan var särskilt ömsjälsta att skära dessa värdelade
bröden, så kunde man hjälpa åt i på en annan att skära
en toppen: det kunde si bli till beträddet. Men värdet

även ha i tanke att bakarna delades så att alla fingo en bit
 När äntligen bakarna frigade bli skarpa i ätan beslagade
 den nedre på sina feet skickades de under för under
 runt bröden med bröjars lera ägarinnan Alla skulle ha en
 alla i äran av alla bröms-forma bakor, som man sig of
 De var de frigade bjudas för att veta vems det var.

Si småningom samlades en hög på upp emot ett fjung tal.
 klockor i bakstolar var var i en Någon liten bit förändrad
 till det en rom bjöds men för örigt knöts det samma
 till ett bakelknytt i den stora nådduken, som egentligen
 var avsedd för detta ändamål i vår måltid var
 över var det fullt med dylika knyter i försterparma-
 na bakorn bakaren där var ö en kände sina knyter.

När äntligen skolläraren (jag kan ej minnas om prästen,
 Bossen, var med, men tror det ej, prästen Tegeus brukade
 vara med vid sådana tillfällen) öppnades för mestadels "o man" ^{en psalmsång!}
 rest sig från bordet var man ganska stelbent, helst om
 man rullat på en bräda, då hade nämligen återstod

prägadt i 4-5 timmar med långa uppeh l mellan r ttorna. Ja
längre en m lktid varade ju längre v derades den, man
sätt till v rds så o så långa l tte det dock var det visst inte
mängden av mat man förtärde som avgjorde m got utan
kanske snarare att det var så många gäster att det tog
lång tid att betjäna dem. Som uppeh llet mellan r ttorna
var långa i det inte var fräst att ta mycket för sig av den
var man visst inte mer en m tt var det l la om över
i det är ganska säkert en fl ktig uppfattning att tes att
man t tte i sig massor av mat under hela denna tid
vid den tidpunkten som var avses. Utdr tt g r jag samma
drick, men den g r man  kt ju i talade om dem efterst.
Att man så som upp f r under skulle man tåga i hand
o t rke för maten. Man t rke fast den närmaste
släkten som står för begreppingen för maten i redan t rke
gästerna varandra i hand efter som de s kade omordna
i t rke f r sällskapet. Det k r ganska fr ngt i vilksam
när man g rde om omordna när var o  r fräst skulle s ke

upp de antöriga till den dolda, i seden att hålla reda på vilka
 man en gång tagit i hand en gästerna, inte gifvna någon
 i inte tacka en flera gånger, då blev man skuffad åt.
 Det var en viktig ceremoni detta tackande i de första
 som just vid denna tid pågick bruket i endast tacke
 de värdfolket bleso ansedda som sig järdiga, de bästa
 samt tradition i hölls sig för man en andra, "Första folk" "höfstdagsfolk"
 så smärningarna lättnad det; pågick bland de tackande
 de karlarna tydde sig ut för att "lufta på sig" eller som
 man för sade: "Stå på" = vara på sig i så mycket att sjunka
 nog ett uttryck på försenings tid. Sedan dröjde det inte
 länge för en sommaren, när det inte var vid den
 "gammna tiden" så de kunde gå i kyrkan i se om man,
 förjorde stå sig mer i tyngning samman i bilden kottar
 i talas vid en ord som intresserade dem, vad de vänt
 av klänningstyg i ylle i haloylle, slätt eller äta sullen
 (= med 8 orter) samt jägerska där ordnat eller väskan till
 karlkläderna, jäg samman sättningar, det smärninga

alla melerade badmatet som då var det förgode blå, vackra
dessa sandningar förblöden i underbjolen, prova skulle by-
tras i moter skiftas när man såsades vännest. Där prästade
om Fisa, gärs, lamm i kycklingar, glyttar i besoin-
liga bamsänger (Att mycket om huddet ännu), en hel del
om den dida, hennes långa thersamma tis i hennes
sista stunder. Hon hade aldrig varit särskilt sjuk
men de sista dagarna ej riktigt stiga upp. Den sista
morgonen av sitt liv hade hon, som hela tiden själs
starkt sitt livskite, befallit att man skulle koka grot i
viden koka kaffe i själs essmakt i godkänst det.
När man pågode som som skulle bjudas på maten i
kaffet svarade hon att det skulle ingarna, i när
man då pågode som man skulle ringa för svarade
hon: "För ring" i hade sig mer i sig. Hon hade verk-
ligen fått ring för henne omedelbart i ingarna blev
trakterade med det hon själs ställt om. Det ansågs med
fult rätt för egen domligt. Om det då ännu om oed den

ett ringarna skulle brytas och jag menar att det varit
red under någon del av den gamla Leonard är säker
annars hade det aldrig kommit för henne när
kände slutet också.

Tiden blev lång för utövningen att lysna på brinnan
nas prat i hennes sig ut i sommarstugan. Den var
manfolken. Den var fullt av tröskor i stämningen
var till, vilket steg i job, men dock Todd, kanske
kom i ett vatten i något stund som ett, någon bild för
ej mer i den stora veldade sommarstugan. Något kort-
spel minns jag dock ej på detta tillfälle, men det
förekom vid denna tid både kortspel efter middagen
sedan prästen, om han var med, rest kom. Ö. egen-
rättning i processionen till kyrkan, kanske var det så
som var fast det undgick stämningen.

Vid denna tid var Yndbaga sockerfabrik i beträddning
och bland gästerna fanns även de som hade resor ut till
alla sina anställda vid bruket och de hade till för att bli

Välkommen
utgåva 1 a 5.

medelpunkten i sällskapet, då man var glad åt detaljer från
det nya De Gåga skrifterna & beskriva hur det gick. Fin
när beträna blev Fin seder, hur smutstigt man kunde
väga väja sig åt, spotta i sassa m. m. & ju mera ättor
narna förvånade sig desto mera breddas det på.

Spokäranen, en gammal man, kallades av de yngre
äldre männen i huset för "mästar"; han hade varit de
näs mästar, men det ansåg frädgårdsmästaren som en
yngre för gammaldags & underkände dem om att de
skulle säga Spokäranen, och inte var det en okunnig-
het de höllo fast vid det gamla, i en av de tillrättan
som var humoristiskt lagd sålde: "Åh si si
skes-läran ti kan så för si si trä-läran ti dej."
Under tiden hade en sten det av kvinnorna samlat i
kammaren, frädvid stugan i bredd med stesset, som hade
frädgott & jock sin vänce från yngre i stugan & var det
bästa rummet, där påmmande bjöds ut när de kom
på besök. Där var påbudsstänk & delaktiga med

"Smakli" ösa, säng med vit Fische samt lösa skåp eller skänk med skåp i klaff-bud. Där satts skollinjer fram i några andra bättre puser eller suror, som bruderna gammaldags kvinnan ville ha, samt kvinnliga släktingar. Lösa fram var till medelpunkterna då hon skulle skära sin sockerkaka, som var en en ryg tyg med endast ett stort lag med ett konvexitet av papper i mitten. Denna kaka äro till ett gäst vin, såväl något av det första nya som sedan konstigt kom att frändra i bästa all gammal tradition.

Sitt dröcker kaffe med visd i "grökar" för bruderna del, man tackade i tackades i bad jämsamt med alla i en var. Karlarna fick sin resare = en ryg eller flera, för att frändra (de kunde bli för många) i de gångs att rika rätt på ytterblåden i de för många på besvärliga kaffarna som kunde ge upphov till tillräckliga dispyter.

Skjutarna skulle de i stället biträdda ordna med i det tog tid innan de blevo i ordning åt alla. Hvin-

man sökte rätt på sina best-begyter, yttre blöda i gjalen
 biträdda av uppaser skansa som Tsigit emot dem, i som äro
 hade att lämna de konger m. m. som förninge varit i
 åt de långviga gästerna. Afakti skulle de vara legda
 den best-begy som fond nämns jämte annat godt
 man skulle ha hem på fästet det tredje tie. När man
 tog avsked bjöds tie ar-das-gille vid middags-tid
 dagen därpå, i si antäddes hemfärda i natten i
 efter några timmar komde det vara tie att che g
 sig ar om man g på grund ar avståndet lyckats undan
 be sig. Även tredje dagen bjöds gille, men de för
 busmans folk m. fl. som hjälpt tie ut i inne, de
 var de gäster i busets folk skötte busställen. Rätter-
 na bestodo de ar det om tie önn ar alla slag.
 För öfrigt bars mat omkring tie behörande ö
 skickades med hem tie hemnabörande. De som hjäl-
 te tie: "gillesgästen skulle även ha med sig hem ickigt
 i det gick ar mera att vara omkring ar för direkt för-
 brukning

kan man gärna säga då det skulle vara riktigt fintaget
men man var "nättas podd" vid borden.

Att de best biten gästerna hade med hem dels den
ut till granarna i vännen, men en spettekake-topp
kunde göras till särskilda följfällen i en sockerka.
När svarta i vita ror i bors grunder som ett minne
i nägra pulpet-låda eller ställas som pyntnad
på en byrå där de står till de blev jämt ge
den som samlade sidans minnen kunde hålla reda
på dem genom någon liten detalj i papp ut; den är
där i den är där ifrån. Så var det även med de
svart i vita sammeltapper med deoiser som se-
nare kunde samlas när de kom i bruk.

Så hade då den sista av denna generation av släkten
"hollad m" i bormitt "med her (-hoda) i jonen"

Jag kan i detta sammanhang ej låta bli att nämna några
ord om uttrycket här ovan - "holla m" = arbeta = lura sig
urot graven. På detta utförde mitt livets slut upptäck

man också i tid som någon minns syftade man också
med hell-söt = dödlig sjukdom = sjukdom som
jick människornas att kalla (= lufa) sig i qvorn. Man
kände säkert ej på sin äldre tid någon tanke på att
otidsiden betydde inträde i Hells rike = hell-söt
när man sade om en som avtygade eller var dödligt
sjuk att det blev mig hans hellsöt = det som dog honom
omkule för alltid.

Hanske var i denna skildring mycket oväsentligt
berömt med i mycket väsentligt undgått rekavering.
men som det kanske ej är så lätt att göra sig en föreställ-
ning om, ej blott hem det gått till utan även om folks
inställning i Tankeväld kan jag sagt återgiva det just
som det står för mitt minne om nära 50 år senare.
De stria förändringarna ha skett efter denna tid. Hanske
har också det gamla förtlevat något längre förtlevat i
qvorn. På sin utminstone i Gäddströ i nog även vid
jordbrage då förhållanden var omöjliga. Klappskivraden var
ej heller så utprägled bland armodatnen då.

Efterbörd av minnen från Per Teulo Tid.

Y samband med vad som skrivits om stadsresan borde även nämnas något om en resa som Man Per Teulo en gång i sin ungdom gjorde i som var en stor vandring i hemmet. Den hade fört sig efter väst till Viteby, ända långt ut - "från hvar rian öster till" - som man här kallar trakten kring Ystad, i denna resa var ett minne för livet, det var ett stort arstänk och i en tid då man måste färdas med väst ö vägen i de vägar som de fanns, i ofta drag kom från minnen från denna resa, hur man där hade olika seder i bruk enligt här. Man ägde silverskedar så att alla använde silverskedar när man åt (troligen dock ej vardagslog?) trots det var fattig bygd. En mängd troligen vindsommar da dagens (eller jungsågens?) horn er granne så tidigt ut man tog karets invånare, åtminstone rikte här det i fjöd en "best" (sup) ut med krad flaskor i glas, något som var obkänt här, men där ägde någon betydelse, väst med

avseende på ärets gästa?

Det var släkt man gästade i det som ju Tankes ett styg-
morden hade förbindelse med denna beakt: att kemis-
riboerskeden som ledolugjören var ett bruk därifrån.

Under dåliga år när gästerna stog fel gas östlens ung-
dom mig ut i väster för att söka mig arbete i bondiga
bygd, kanske kan man varit en av dessa några gång i
trajan år 1800-talet.

Andra beaktelser från min P.T.-tid som även för om-
rämnas var min folket blev uppskrämt genom att någon
kommet visade sig, då stundade oviliga tiden; det kom
ut rykten om att jorden skulle förgås. En gång, minnande
var det på 1860-talet, visade sig en kommet som näst
bidlade världens undergång. Den skulle stifta ihop
med sin jord en viss beständ dag. Att några många
truddes det fullt i fast. Som exempel berättade vilka jag
nämna att min P.T. som själv ställde mig skeptisk
till uppgiften, berättade att en grannekomna kom in i

hennes hem ett par dagar innan ö sig ett man P.T.
sysslade med bak. Hon tyckte som så att de var
dumma, som bakade när jorden skulle förgås, de be-
tröddes intet bröd, men man P.T. svarade: "Vi får ju
ke bli så länge vi e' me', så får vi ju se va den blir
ja' tror förresten att världens undergång blir när vi
Heure vil e' inte när människor sätter sig för den
När: den dagen i den stunden vet ingen." Gå du bara
hem ö sköt dina systrar som du e' var. de ha du
bestämt bäst är." Nej men, om hon gjorde mer är hon
var Tommen till, "tydsk denna, i David blev det.
När så dagen var gånget i världen ända bästa, kom hon
ganska skamsen för att låna bröd från man P.T.
När den kristiska dagen kom tog det som nämnd, är
många helt på allvar. De som blint trodde på världens
undergång samla des i hemmen till flera på ett ställe
ö budda sig efter sin lagning i ett sinnelig. Denna-
liga hem läste man i bibeln, bad i sjöng den läste

psalmer för att hålla sig besedd. By andra åt man i drakt
allt som fanns i huset i liede så intensivt man kunde i
mnet. Men omåliga gränsade ångorna till hysteri, och
andra såkte man dölja sin ångslan genom överdrifter
åt andra hållet, andra åter stötte sina rystar som
vanligt till rymsk obänd. När dagen i nattn var till
ända drog man en lättvadens rock, men det fanns
en hel del att ånga, man hade blottat sig eller blott-
ställt sig ganska allmänt, genom att visa sina händer
eller genom att pussa på rita lilla förad.

Det var tillfällena då människornas olika lynnen
kommer till synes i de det visade sig att de visst
inte som det kan se ut i vardagslag var jäm-
strucka, utan i något grad skiftande, det jämna
är endast ett skal som stötte i allmänhet omger
sig med, vid utomordentliga tillfällen kom olika
beträna fram. Det var också ett tillfälle då vidskryt-
ne i bokstavets blandades med ländas uttögningsar.

II 6 1844 - 1899

Per Tumbsons barn

Jag kan nu följt den äldre generationen från
någgon Tiu gåvor nå gott jag förmitt i återgå till
Tiu år 1862 då vi lämnade P.T.'s barn vid äldste dotter
Karnas utträde i livet. Barnen voro, efter den tidens van
strängt uppfostrade. De kunde läsa i bok innan de
frigade skolan. Skolplikten fullgjordes i minsta möj-
liga grad. Särskilt beträffande flickorna emsågs i
skolan som nidoändig, därför fick ofta den äldre
Karna söka hjälp Tex. med läsning hos den något
är yngre brudern. Det var nämligen sed i skolan, där
barnantalet var fördubblat mot i våra dagar, att
lunchastern och den tillämpades i de mera försigtig
na eleverna fingo hjälpa de yngre eller mindre
begärade. Som ett exempel på 1860-talets skolsen-
vile jag nämna något om hur det var här i Svan-
try, de förhållandena i Skung där P.T.'s barn fick

en undervisning mig icke jämföras af skolelärens
framrythet, fast bemantade vid skolorna äro där
var skollära och skollära var skollära, men skollära tycks
ha varit större där än på andra platser, kanske just
där, det var värt att visa kontroll.

Här slutade den första ordinarie skolläroren i
Lindby skola som tjänst år 1867. Han hade endast
den vidtäckta utbildning som bestod dem som
var lärare under då folkskolestadgan trädde i kraft
Här kan slutad övertig hans dotter som icke var
utbildad lärarinna, utan endast läst för jaderen,
undervisningen af de 118 barnen i skolan för
en mycket låg lön. Med skönhet i ordning skollä
kon skolan i Trä år Trä år 1869 riklig seminari
utbildad lärare tillsattes i ungefär samtidigt där
med småskollärarinna. Den här nämnda skolläro-
dottern behödes aldrig för lärarinna men var sedan
under hela sitt liv "Skole - Elva" Anmärkning värt

En för det första det jämförelse med våra dagar
höga barnantalet, det dubbla mot nu, i för det
andra att en utbildad kvinnlig lärare kunde
ha denna flock en hand, för det tredje den sena tid-
punkten för vidandet av skolväsendet. Med den
fäst nämnde läraren var det var endast möjligt
the ordinarie lärare samt två mästroläroinnor
redan 1842 års folkskolestadga trädde i kraft.
Vi återgå till Per Tuulo från Helsingfors var det bibel
i "fjögelbig" (häftiga) som lästes, prästner lärdes utafier
i morden, som kunde mycket utafier, kunde den nu
den ricken rursade. Men fast det var strängt i hem-
met, var man mån om att skapa barna vad orligt
man kunde inom hemmet, de de som många
andra barnans barn fruga spinga jätt omkring i
husen. Li betede den till julerna "jula marnar"
ät den en vanlig deg samt något som man knap-
past skulle tes för vi låg till tillbake - pepparvatten

som de hade sig med, man mudda = gissa rätt
ö sidi: skuddar i henne - alle minni - gott kan många?
i gissade med värlande lycke.

När Kama nå kom ut på allra kom hon först som
hjälpade åt varsin den, var P. T. s styromoda, som
då åter var änka, efter den man som välat P. T. s i myc.
Hon först. Hon var då på undantag i ett litet ställe
i Skarups by där hon hade både kor & gris. Trots att
obekant hon välat den Tycks de ändå ha försnat sig
med henne i hjälpte henne till rätta Tills hon ännu
gifte om sig för tredje gången & sedan när hon åter
blev änka, men under hennes gifte perioda Tycks
intet omgång idkats, så de g. kunde Tills hennes
niste man & hans barn.

En annan sida är Skarups marknad. Från sin
tid var "mannen" berättade Kama om hon man där
i byn rustade till för Skarups marknad, men där hade
man ej tillfälle att få smut släkt & varmer just då, det

det var det ett annat slags Fikenssträng. Det gällde att fånga
ihop sig o flytta ihop vad man hade både ute i inne
för att ge plats åt så många av handlande o "komme
jantare" som möjligt som skulle bli där under mark-
nadsdagarna o för vilka man skulle ha lite förtjänst
genom att kupa ut husrum ut dem, lämna dem för-
viden heta o även i några mån passa upp dem. Bara i detta
hus bodde inne i fringobuset två familjer, den ena
bestående av man hustru ett litet barn o två vuxna sö-
ner som hustrun haft i ett tidigare gifte skansen var
utflämning o hette Neger, sönerna svenskar o hette Nörk
samt en stor familj med stora o små medlemmar
samt barnen, vars namn jag glömde.

Den fjärde familjen där mannen visst var skotsman
var mycket utroilig. När sönerna o främlingarna målade
de färd i dekonstruktion, man var alltid i arbete o aldrig
sågs några ryttar in eller hade något juffens för sig,
de unga var de mest exemplariska unga män i sitt

privata liv: i alla som jeh prestade sig utan en allom-
lig familj. Fyrt: Stilla i bildad på sitt sätt.
Den andra familjen bestod av gamla, ofrånliga, öppen-
hjärtliga människor som tago dagen som den kom o-
gunga upp i det liv de föddes i, arbetade alla för det med
liv i lust o vns hämmar med alla de kom i privat be-
ivring med, även med den andra finare familjen i den
ena kvinnan bestod den andra. Dessa senare familj fyrt
ha haft olika förlo-ningar o deras minste, till 7-års-
Ålder påddes ut till spikvinnu. Trängt bodde man. En
familjen hade sommarstugan, den andra stugan i kusten
jeh jeh maken iberg sig i något hem var man kunde. Wi-
ket var gemensamt för alla i endast en eldstad jeh i
störstken. Dessa personliga implik i "komme jeh Farnas"
liv som visade att somliga av dem strövade på sitt sätt
just det var helt olika allmogens liv, jeh stids i stas var
den uppjaktning man umars hade om detta usande folk
Och så jehs andra förtydliga individer som i byrde in sig.

ordentligt utan i Åtåarna utthusen där var hade sitt hön
att "hö", där de insättade sig yttre primitivt, förspruce
med sina tjörn bröder i Åtåarna ut logadret i fl. dylika indiri-
der, men de fikande en plass för sig själva som man ej ville
ha ingi ring utan tog uppstånd ifran men var rädd för
att verka något Alla frige efter den tidens besikning
betala bra för sig i åren för de försäkrade betes de betän-
de i böjle ut folket i byn Skennings marknad var där för
en ej föraktlig inkomst till folket, o man tycker
där för ej ha varit oberogen att kusa i en "Kornmjuntare
i fasken spillare", handlandena, som kornmjuntare är jäna in, ha
de ring bestående ställen där de tog in i skaffade hu-
ret en jämliken bestående liten jättjant. Men obehag hade
man även genom det lora folk tyvar i tättare som sam-
lades till platsen för att ställa till bisk i stjäl. Men
müste läsa in vad man kunde i vaka över sina fiska-
riqheterna o djur för uester så några ped o natten om det
inte för de väckande försän marknader om som alltid stas
något.

Minnes egentliga Tröa - Tid 1863 - 1884.

Efter denna första tjänst som den så jämt kallade term Yama
som minst Trö - grekta - Tills Lindby, där hon stannade
endast något år i de mest passade barn för att senare
återvända dit efter några år som Tröst-Trö. Från detta ställe
så endast antecknas ett bruk som jag endast varit i detta sam-
manhang, men som mig var en konversation en gammal
redovisning, den nämligen att matrusden, som var mig ö i
den ställning att hon kunde fånka till mig under det år
som hon på juleafton sedan alla nyssor var undan gjen-
da men innan man gick att fånka helgen, satte sig ut
lappa ett gammalt linne för att, som hon sade - "hjälpa
jungfru Maria att ry ut barnet". Tröbigen ossig detta
bruk att man vilde stå ut med jungfru Maria för att
genom hennes förmedling få en liten barnstöd. I mycket
var denna kvinna inte bland dem som höll fast vid den
gamla de som på grund av dellig hälsa om sommarna
lig i Malmö för bad i genom umgängit där med folk

i annan samhälleställning sökte man efter liksom dessa.
Det blev ett slags kantsvenskap, innerst bonde man utom
kantskap, vidskopelse o. d. sått som då bildningen ofta
endast var helt ytlig, man skulle ställa sig väl i de fin ut.
Jag återkommer till ämnet längre fram.

Vid denna tid - 1860-talet - var det en allmän folk-
vandring från till "västertön" eller "summerbyarna" d. o. s.
sydvästra delen av Wimmerbyns härad, i det sydes och ha
funnits många av de unga som tjänade sitt bröd här vid
denne tid, som i under längre eller kortare tid till tjänat
där, man hade det i allmänhet bra där både gott i var värdnad
eftersom tjänat. Bland dessa unga var också Hanna, som kom
12-årig till S. Aby i från denna tid, plats beaktade hon
gärna om hur det i släktsseendur var olika med till
främst kanske beträffande lyrmå i dialekt, den var en smitta
de somliga så att deras tal löt ut som spår av dessa vester-
re där, så att till Hanna inte minsta uttrykte dessa. Till
lyrmet var bonderna där på visst sätt lugnare tryggare i rentigare

är här mer en mot kustens lidenare i Finnstene vid fiske
lägen. Något är den högjärd i fullenhet för att utmanarna
nyssandig heter är yttligt slag som här Tycks ha blivit bra
de klassen kunde jag ha hemmes uppgifte spåras där, man
Tycks ha kommit varn och i degg i beständ med högre
stånd utan att låta det övriga till yttligt präst, högjärd
i dänmed följande förskott för den lägre arbetarna som var
denas tjänst. Man ville mig inte för god att vara jämbördig med
sitt folk, men respektstudies undla, det var en naturlig sak.
Man var med att ord sagt "jag" och "min" för den som kunde
kuset till, o detta var nog underrätt till att folk skulle
sig dit. Undantag kunde naturligtvis finnas där för
smället kunde välka att mindre godt förhållande, man
i sådana fall kunde för de andra föränderna vara detta
luna häla. Så blev det ofta så att ståtans förändra här ansågs
för rika i degg, men är tjänarna som så gärna skulle mig det
för gods beständ, som jag samma grad som på samma ställen
ansåg tjänarna för en klass långt under sin egen. Som exempel

på förtroelighetens kan nämnas att när Hanna kom som "mel-
lomfru" till P. Åby fick hon konstade folkets förtroende i en
hög grad att hon i vardagslag nästan räknades som jämli-
gsmedlem i och matvaruhandels förtroende. Hon fick ligga
inne i samma rum som husbondefolket i blev betrodde att
hon minsta barnet, som endast var åtta månader gammalt
kro sig för maten. Först det hon endast var 18 år, samt stäm-
pa om detta, därför att modern var sanning ut sig i kätternas tank.
de henne till det. Med hennes hjälp stötte hon modern spän-
nigt utom huskäll, något som många husmoder kan påstå
sig för goda till, fastän de i ekonomiskt hänseende g-
kände mätta sig med stället. Vid huskällens bekläppas
tycks man ha följt med sin tid i variationen av mat-
rederna var större tade vare stuvningar o.d., grönska-
kerna hade större plats.

Om en 80-100 Ålders gärdes huskäll i vad denna husmoder
hade att stå i hon kan göra sig en föreställning när man
vet att det förtroende man i husbonde & fyra barn samma till

några - Storst-Trö, mellan Trö ö grebba, samt sex eller sju
 manliga Gänar - Jändäng - Storst-diäng Trö halvkana-
 yngre diängar för gärdens fyra par västar - Absell ö
 Pärlan, Lisan ö Gräcken, Sivan ö Luman, S-T-järna ö
 St-järnsaff, samt ett par rysslejägar - diäng prjkar
 samt vakt prjkar när djuren påstades i jätter, små
 4-9 års prjkar ö dessutom under en stor del av året 2-3
 Tärskemammar. Diängarna voro vutna redan på 20
 år upp till 30 ö äldre, ofta gamla i gärd. Högsta jäg-
 tra var 32 år utom de utstupa förmämnarna, lin rätt
 samt ut till strumpor, några klänning ar hemvärd,
 To diängarna utbrorande, men skjuten o.d. i stället
 för linjält, skorden som skomakarna upplade på stället
 ar egna brädda lindor in gick visst även i vardagslag
 användes på här träskor o.d. stolar. De Trö bornarna
 utgjorde visst fast jägning. Den brötar Trö diäng linor ar
 visst omkr. 50 år, i vakt prjken hade brösten ö verkligen
 godtyckligt något i klädtag. På kunde det om Gvarnen

gjorde mig uphöllna vanka extra s. s. några stogs timme
an de djure som föddes, extra susor vid gödsellöring
m. m. så att lönen för äldre tjänare blev avsevärt högre
än grundlönen i steg, förhållanden till den uphöllna tjänaren
var tjänarna redde mig i regel utan att vara den kom-
fanta lönen i dricks pengarna. Honten ferna settes i sin
helhet på banken för försämrade besättning i det var
eftersom den ledas penning värdet ganska stora belopp som
sådana tjänare sparade ibesparingsbankens var
denas stälthet utan att de därför behövde vara direkt
griega. Dock fanns de som ej följde penningens värdet
ej heller kunde läsa eller göra sig en föreställning om
sparbankens beteckning stälthet, men ändå satte
in vart en därför att de visste att kapitalen väkte i
ej därför att de skulle göra sig myta med det en gång,
det var de obunniga men griega en kategori för sig.
De yngsta berömliga tjänarna stads i löne här seende
i samma klass som värt tjänare kunde få röja sig med

med kosten i möjliga mått ut ö.d. i deras lott var liksom
de Jones Jöns arnolds värd, de skaffades ofta omkring
dagar i ånda. Vid brudet gick pigorna i kyrkan på stä.
i endast husbrudefolket i de yngre sitta pigorna
skulle stå i värd, i det som sed, pigorna skulle passa upp
om något fattades i redan var först på dagen att läm-
na brudet i åstuga till sitt sittande arbete, ju för man
blev järdig ju mera värdades man ut såväl hus-
brudefolk som de manliga medhjälarna, så om det
var till i åstuga.

Matvårdningen var som nämnt i regel god i mer om
värdande än till i endast - vill i potatis - fisk i
potatis, åker i fisk i kött i samt gjord i välling
i som en långtids till till middagastan var man haft något
vårskilt arbete - ägg-påker - Där omväxlade man redan
då med stuvningar av gjord till potatis eller fisker
av gjord tycks tidigast måltid ha varit bland de
genomsaken som först kom i bruk, först bland ståndspen-

ACC. N:R. M. 8533:274.

249

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

i sedan undan för undan red det genom ungdomen. Det var dock först då maningen denna höst kom på lunds mans folkskolas bord, där ansågs länge endast flask, kött, gröt i potatis för "riktig mat", det gärna var antingen kypstamat eller kräva-jösa.

Hos lunds konstnärskola var man när om sitt folk, man som först nämnda kunde det även här förekomma smit. Det i för den denna lundsman kunde delta i skämt om ett sådant folk förtän kom var släkt till lunds et när man talade om att manar beklagat sig över att drängen åt upp "silla-nackarna", därför att kom räknade dem för att se hur många sillar kom åt ut den hemmen. Sålunda såg man lagt ner för vinters behov, i som beklagade sig över att "den krasne drängen" endast åt en brud kaffe pantröffen i skåle dom "medan" ju åt en kaffe med skålen på. Det var en läsa som spred sig som ett rodstår ända hit med de återvända de ungdomarna i såsom den guden beskyttad.

Det var på slätten hade då 1864-65 kvinnorna ämnat inte gått ipån värdets dicket, där fanns ämnat "pöbinderiska", som även var Frättuska i stykenska ö gick till gårdarna i strop i band klä - knord klädseln på kvinnorna Dessa kläder skulle bindas över ringar dörkt på knordet när de var Frättade i stroperna & Fräktan. Sedan kunde de tagas av i förvaras med bitchålande av former i användas flera gånger, men var gång de Frättats skulle pöbinderiskan bindas om den. Det var då ej som här endast de gamla som hölls fast vid allmogedicket utan jag vet bestämt att även den unga manna där Hanna Frände fick "bonged klä". Som en egenhet kan nämnas att det var en sjöfaller och att Hanna skulle komma sin matman här hon komnade sig aldrig sjöfaller trots det hon aldrig visade tecken till bekvämlighet när det gällde de husliga uppgifterna. Alla åt vid ett bord, och åt med var sitt verktyg, skederna hade man instrucken under

brödskrivan vid sin plats. För brödet hade man runda trä
tallriken som skurades vita, för sila pykanta, för
tvåre mat taltallriken i supan-maten istället i ge-
mensamt fat med doppelkopp budord. När man drog
pade bröd i syltemilke-köket i lagrad färmylke
som här ansågs för en delikatess doppade man flera
i en gemensam skål. Dessa syltemilke utgjorde
överallt här ganska lång tid en äret både smör
i pålägg till bröds-målet bröd, men det brödet till
god tid att man endast doppade brödbiten, som man
hade på knivspetsen, på ena sidan i man fick akta
sig för att tappa dem för ofta. Ty det sågs ej gärna att
man "sejra" i kare, det kunde misstänkas vara av-
sikteligt att den stora för flockens mylke blev hela
trunk med syltemilke. När man hade gjort var
det en allmän regel att husbonden först skulle sätta
skeden i griffatet, särskilt många om detta helgästnare.
Gjort var vanlig söndagsmat såväl på slätten som

hän, men på västra kottarna man hade desto oftare insgröt,
hän oftast "konvullen" by-grynsgröt. Där var också borette van-
ligare i därför också borette-gröt. Vid denna tid
alla helgdagar samt böndagen var gröt stående rätt
men trettondedagen kunde här då "alla här skulle
tätas med gröt" denna bestå av konvullensgröt
Det var ej alls osantligt på stället att därigen skulle
skrapa grytan när gröt berakts, men på hur stort om-
råde denna red brukats vet jag ej, kanske i ganska
förligt här det varit ganska utbredd red i detta
endast en rest av bruket som man knappast minns
Förslaget hörde konvullensgröt, men det var mig redan
då på tillbakagång med detta bruk, fastän det somlig-
stades s. s. i d. Bedinge ämnar så sent som omkring 1820
Indredes av jagan att här skulle arbeta järn. Kanske gjordes
det aldrig i oss på resten inte strötkor i Gofby o det var
endast denna det utlag, men det jobb sig alldeles av sig
själv att här i stället här som bruket för skulle flö o

stäm uppg i stycke alla de jär i lamm som slaktades i jän
som slaktades var många, då det g. endast gällde att jä
köt utan i framför allt talg för de många grund ljus som
skulle stigas. Så fanns det i ce. i l. Åby även en under
Fågman, som utan det kan hade kö i gris jödd, samt alla
naturliga järnarna för sig i sin jiga, även skulle ha flera
grund ljus. Ragna hade rätt mesta arbete inombes
i västret i vid spinnrock. En duketig för satte upp
i värdet med en limer åska i veckan limer värdet
på värsidan så att rökerna kom på bleka när väi-
rolen tog, ja flera rökerna på stäm anseende hade för
i även huset med avseende till ordning i flit och i vörd
gust limer i alla husets invidare, då järnarna, som
de manliga skulle ha gänglimer, och det alla grovta
- skitfallet - värdet de limer ut i kullarna som
varit så många i ämminelse därför att de skrode
på lären så vördet varn ibland, när de var nya när
man kom ut att bygga i måste gå bjud, men de hörd till

6. När de fuskets blev de bekryligt vaka Aporn räckes i
Tacken ut vagnar, västar i de änglunen värdes den även
vapen var up detta grova material i instaget till Tacken
av träsn. Tackerna kunde ha mörk färgade revärer
i skulder ja komma till synes i träsnan i värdes dämp
med viss omsorg, liksom man vandade de Tacken av trä-
instag som skulle följa med ja stodsess på värdes
frat liime att lägga ma i grönna dytt eller i räck
i redan under ärets lopp duktyg, dyttvar i liime i
med instag av ylle till ovan dyttur i "frat stoppar" kuddar
dessutom skulle en duktyg till komma ymma 100 alnar
Mångarn för smeten i ändä sköta ma systor (inte 100
alnar trid utan 100 alnar var ja vägt rätt omskrut i per-
kar garn). Av utomhus systor var det ja mest om för-
ten program hade utomhus arbete i så de dagar ja
sommaren när de klädde sig i ett rent vitt "oppel"
lindtygets lösa överdel, i bärivade gick att laka
linet = "läga lös", såväl sin egen, med en prime eller

några insidda sädeskorn utmärkta lott, som husbonden
land Rattbruket förekom endast mycket lite, möj-
ligen något vore ursätter i isdätra. Dessa rystra vor
i hundraak lika för stora områden, men med bind-
ningen av säden som kunde jagas i husmanskomma-
na till var det ganska oliket här på stället. Här rullade
man först upp jältet i nekare, sedan lades i kross-
na eller nekarna halvband, som man i Jönköping under
jagande ständ vid regning väder rullat i några hgr
i snott samt buntar i lass d. o. s. buntar med 30
band lagda åt varje häls = 1 lass band, fler i skyll
med 30 nekare. varje sida = ett tre-trasa lass, en trasa
= 20 par nekare. (Ganska vantigt var här att man i gården
satte upp: "3-trasa-lass" medan man i småställen
sjöde sig med "2-trasa-lass"). Halsen till dessa band
hade tröskemannen eller vid regning väderlek, drängar
tröskat av äcks i sig. Av denna tidigt tröskade i sig
blev även så - se = utsädes i sig samt ett smaka den nya

skörden av, så kunde ifland Glog de baka när gick gott ut
(Länge vorut kinnpån i storgs bygden brukade man
afvinnstona ifland så nekarnas toppar över stalken
eller en blick, man "bösta rnen" för att på de mörkaste
basta kinnorna till så-ru var man tog in dem i sig
Till att lägga de band man så mott, förvis ett d
vare nek kunde man använda barn, så fick som
några bus mans barn på hjälpa till, i så uten till att
stapa nekarna till dem som satte upp. De hade förin-
norna endast att binda kinnorna i de gjogs de
antingen "på ner" d. v. s. längs strängen = rnen" eller på
träven när man lagt kinnorna mitt för vandra, vilket var
sig bäst, då man ej fick stiga över kinnorna vilket hade
nägot att betyda, ved har jag gått, Man fick ej lämna
någon nek med kinnorna uppåt utan måste vända vare
nek i gjnde det helt automatiskt, även det hade någon
vidskäpelig betydelse fast man i sinare tid motiverat
det med att kinnorna kunde gå upp när man tog i nekarna

Var hömmarna i Färing lästila kunde det kända att man
kom att binda i kapp i då gick det undan med fart i
kände även att den mindre utgräskade hade något
band om neken i vände den utan att bli bunt till sin
förargelse för de män som spottade "borgdragningen".
Så gick det till här men i S. Sky gjorde man på helt
annat sätt. Där var man med sig var sin kalm kärre
att draga strå ut att binda med samt rassa (var i
en hade sin "Tosa-riva" med sig liksom drängen sin "ple-
jel" = staga) för nek till nek i rullade neken o band den
till grejorna med till nästa nek. Detta var i o för sig
mycket tidsödande, men så var såder i stället där så fick
att man kunde stå stilla o samla om nek, medan man här
fick samla längre eller kortare stycken så det kom på att
att man band av såder här var här i orten för allmänt
ansett för synd, man spiltte av Guds giv. Allmänt var
var att den som band den sista neken skulle sitta för
bordsändan vid det hösta gille som alltid följde efter.

skändan örnallt, men jag kan aldrig hint att det tillämpades
sista noken kunde bindas med flera band i stället
ovan på sista lasset eller skylen när man drog samma
siden i skylen eller "kåvar" men om det haft någon vid-
skedlig betydelse var den säkert glömd, då det nuca före-
går att vara ett uttryck för glädje i uppsluppenhet därför
att ett arbete som jag ett länge var avslutat, ty det tog tid
att kröta när allt skulle ske för hand.

När man kröde in säden lassade tvären i sista lasset,
såsät man samlade sista "etter-sved" eller "stuttrived"
kallades för vänge-sven varför är skärt men inga
itän eller någon respekt var bunden till det. Inga
olikheter för de olika vterna beträffande de tre sista
uppgifterna är kända när skörden så var avslutad
kom som sagt krötagillet för alla som på något sätt
deltagit i arbetet i övers husmännens barn, med mat
i druck i lek, det var en ofantligt fest för småfolk
i fjärr. Å åkrarna plöjde de husmansboimor som

destfågigt i ständarbetet at med hjälps av sina barn i de
barnen dela upp jätten sin emellan i de ej på annat sätt
kunne mas. Hade det varit mycket liggad i at bygg
jätten varit samledes ej så litet i dessa konungens rickor
som redan förskades i konungens ligo ofta av konungens
svaga själar med hjälp av de vasa konungarna att använde
den, de svängde den ofta åt sig själv, "Tack under örat",
annars använde de höra slagan en trästöt med handtag.
Denne vid var ett välkommet tiestert till konungens, i rik-
rodes om den fästs till skänk.

Det blev oerhörda ständar på stället i hela kungariket
kun kunde höras ut i städerna och i träderna. Bak
u gnen eldades mest med kalm i det stora fattiga m-
rådet i g som här där man fick ta vasa på kalmen,
med sig, ved i Tron. De kalmens jalska byggeles
lut som kallades för läcke-lut i ansågs för mycket
vände fullare än den vanliga botten i genom stjärning
eller rättning klara de askluten. Denne läcke-lut byggdes

i balja med kalmvister i botten i het vatten över lik
som dioken i bles len, mjuk i bles i användes för
bättre plagg. Det var endast en ringa mängd såp-
lut som kom i påga vid Trätt endast husfalkens finaste
plagg hinner samt finare saker som fick komma
i besöring med såpluten det övriga av plaggen fick
länga utanför baljans kant. För den gamla Trätten
s. o. drängarnas skjorta "när delar" linbygets neddel
användes ej annat än asklut i hvar sand som man
i symmetri på stätten hade nära Tju, men som använ-
des över len, de högar av sand utvisade plattor där
man skiljt Trätt.

Husbruden på stätten där Yama tjänade deltag inte
själs i arbetet, men bestämde hun det spule spödas
Ylan hade vid att hålla andra Tju det i de betörde den
tön de fick folk famns i överflöd. Tjälso systrade hun
jäms i sin vadera Trädgård, det om hans huffy i där
Tjy kan inte arbetet på andra men försök kulla inte ut repetitione.

Så gick Tre och fyra in i Karna återvändande till det stället
i Lindby där hon fört Hjäna, men nu som Frö.
Allmänt drago dessa unga som gjort sig mer till stället
även till hemtrakten efter några år, det var långt från
hemmet, och då då man inte hade annat förskaffnings-
medel än sina ben om man ville besöka hemmet, i fiske-
var ringa, det blev inte mer än ett eller på sin höjd två
besök i hemmet ju. Och Karna hela sitt liv mindes de
seder denna tid i drag fram minnen om hur man
gjorde, sade i både det där med, de rika skidorna
redor i bruk, samt välståndet där om m.
I Lindby blev Karna som nämnd "Väst-Tro" med "geotta"
under sig. Några tid fanns där två Troser. Trots det var ett
av de ställen där husvårdem sig mer på Hjäna i
ej jäms vidare deltog i arbetet varn hon dock även
hemmet förtrorade i stor skiltad gjordes på henne
i fiskeristaparen, som ständigt gick steva med för-
farande grönsat i, även under kalla vinternätter ligg.

ensam ute i det öppna kalla drögiga "staset" mellan den
öppna stenstenen i dörrarna åt gården, där hon för att få
lite värme kunde smyga sig till att locka in bandkon-
den, som gick till på gården om natten, in till sig för att få
lite värme från kassan på. När hon sått i vägen i kassa-
kammaren förändes redan förstugan om sommaren kunde
matrusderna smyga sig utifrån till henne med en kopp
kaffe så att ej flickan skulle få reda därpå. Det var
högden av värdiga, då kaffe ej annars på den tiden
vankades annat än om söndagarna annat än för hus-
bondefolket själva, som här ej delade måltiden med folket.
När denna matrusden låg i Kalmö för bad hade hon
äldsta dottern med sig, denna var omkr. 10 år men
talade redan om vilka hon skulle giftemen i inte ut-
tänka när hon blev stor. Flickans färg knappast att
sig mätta i ej alls på skymmande föda för att ej bli
stora i gissa, de skulle bli mätta i fina som heraskeps-
pöskan, en mycket vanlig stävan bland dessa "fina"

bondkvinnor. Det var ej vanligt att deras döttrar i skolan gräts när de sågs arbetar barns i andra gammaldags folks "bara äta sina" stora fastandis mada i de hade ätit upp sin lilla matsäck i ett snos, i det härde t. o. m. att de tiggels eller bytte sig till mat för första flickan; här nämnda brukade smuggla sig in till Hanna så inte någon såg det för att få sig några smin eller ~~prot~~-giss när hon bredde drängans "lille-middis" eller "middaefrans-mada" i många gånger när flickorna fått några smingis nappade hon även åt sin den lilla sops Jens. Detta kan anses väl naturligt, men kommer med därför att det inte skulle bli något undantag, utan ett tidens tecken i den period då en del bönder skivade ofta att arbeta på bondesjögden i så en lyster jämföring, ett spridare i rognare typ liknade örnblissen. Som varmen var denna matvar närmast mat, men under den tid som låg borta på himmet anfördes hemmet i minsta flickan till; Hannas värd, i husfonden som inte själv

deltog i arbetet, eller lade sig i buskället, lät hemme
kardla på egen hand. Bräderna där Fildringade en stoa
det var sin tid i sällskap på det värbetagna vändbordet
"Tre Kronor" vilket visst inte gagnade varken kon eller kronan.
Allt som kunde värdas i jagan s. s. ägg i smån skålar
sändas till staden där matunderen tog emot det o smån
skulle i det egna buskället ersättas en flott som man
lade i ikliga mängder, då man lät römer lera öve
i bli äro ganska dera men i de värderades när de
slaktats efter de stog flott de lömnat, men nu var
det så att komes vrid under den tid de stods fjädrade
delsis kunde uphördas av jagan, man jolkas flytta-
de dem någon middag i kväll i samband med mjölk-
ring, men ingen lade sig här emot att koma under
husens deras betatars flyttade dem öve till "lillemidda"
i "middaffan", i som man alltid hade koma i den städering
att de mjölkade på sommaren i stads i sin den tid på
änt de fidingen var sämst gjorde detta att man fick

oväntat mycket svårt att sända med till Stan när man
for dit med mästaren i hämbode hem Fräkt m.m. i änden
hadde gott för sig i mjölk hemma. I detta sammankom
jag också nämnde att det var allmän sed att prästerna
och så skulle ge korna salt. Det skedd genom att med
bestämde mellanrum på vissa dagar stoppa ner ett
viss brantum, viss en korn full, gott salt, kansen på
dem. Man trodde inte att korna själva kunde ta sattet åt sig.
För fruktens hade man befruktat, en f.d. Student
som var stekt till kuset. Det var en allmän åsikt vid
den tiden att några av böndernas söner skulle studera
i kallet bli präst, man tyckte sig då själva hemma att
jämakt högre på samhälls stegen, men inte alla dessa m-
ge män talde vid lärdomens myckenhet eller lövet i
lärdomstuden, utan det blev många "använda studenter"
eller "kandidater" den "student" som undervisade här
hade även flera av fruktens gära-påga som ansågs för
begärde till elever samtidigt Studentens som eller

Sommarhemmanen var skolsal. Den lilla minsta-
 äringen, som även skulle delta i under visningen brukar
 de emellanåt uppmäta till Hanna för att "fly tröden" åt
 henne när hon stödade eller sitta bredvid henne med
 sin a-b-c-bok i en smärre under visning av henne på ett
 eget sätt. Hon hade en särskild läbnelse till de flesta
 bokstäverna i piggen hon t. ex. "Va hiddes den som ha
 stäcke (- knä) här? si visste Hanna att det var bokstaven
 - R - (paktstul) i: "Va hiddes den som riddes på bara
 rönnen? det var visst bokst - b - o. s. v. Si kunde hon
 vara utan att upphäva med arbetet i den lilla läde
 sig veckligen läsa utan tvång. Om det var ett instaka
 fall eller vanligt oakt för henne under visning vet jag ej.
 men tror att det var lite av varje bokstaven i kalla-
 des på den tiden för jodd

Limbrytningen på bröstet var ett ärligen återkommande
 arbete i när det visade linet "föd ruck på bröstet"
 där det sig utbrut från marken eller ifrå, men visade

vanligt i vatten där det "sänksjtes" skulle det tröskas
i byttas (= träsko). Detta arbete försiggick i vanliga fall
i de för flera gårdar gemensamma "byde-stierna"
eller ikländ, öppen grof, då man steg sig samman
om arbetet i bydegille, där en första stötte trök-
ningen åt alla, det var nämligen ett usga i ansover
fullt arbete i byttringer i grof eller bydestua försig-
gick och så på betyggsande utstånd på andra lund.
Bydestuan låg ofta i markskit, Man hade under
detta arbete på en med god mat, ingen matvarv vilde
vara samma än den andra. Drängarna hjälpte till, de
"prussa" - den första mest på bestående träskningen av
det styra livet. På denna visste var vilken av dräng-
arna de helst ville bytta efter. I Lindby tröskade
i träskade gårdarna vid denna tid i Tju i ordning
sitt lin i tegelkvarnarna vid tegelbruket vid Lind-
by-vän. Där samledes de unga Tju linbytring i
det något av det viktigaste under året. Ett annat yngre

niße var julsturna, de ungdomen samlades i de går-
dar där man ville ta enst dem o dit de medfröde
något var till följnad av den julstörj de jäst
o gömt i sina kistor när de ej burit den till jastige
jorädras i systra. Å julsturna lestes julleken
i dansades, pämsst iingdansen med säng. Pantleken
jorekom mycket. Ocken gårdens lustbrude jeltt komde
delstiga i dansen o leken om de vris unga i gemena
skan wängde om i dansade i kullarna hög klackura
i ta ket, i som ett lustigt intermesso nämnde. Komma att
jro ett glatt stalle kurets wisa under dansen tappade
lör flätan, som då var vanlig i burs högt uppe på den
vridet, i mammen tappade hattkappan, en frögänges
se till det lösa beket med kage, men priman rap-
pade åt sig flätan o strygade den. Bjölficken o man-
nens hattkappe gick samma väg i se fortsatte man lik-
bra utan lösbeket. Tillfälen till rojer voro utmärkt
så många, utom dessa var det nog inte mer än skumpo
marknad.

är vi tvä gillen i Trna moss gillet när man tog upp Trn
kline gillen som för varit brukliga om på avskrivning.
Det för kanske också sägas något om de fattiga i
Lousings socken det Lindby lin, vid denna tid det
när belagna fattighusets invånare stötte enklare
hårdning o. d. åt gårdarna i ett manligt tyck som
inte kunde gå var mycket svårt att hålla ut
i hårdade all ut åt den här nämnda gård som
hög intill fattighuset som lig i socknens utkant, i
för detta arbete fick han ersättning in väntna något
som tygoner ändå skulle ha.

En fattig familj hade haft tre söner som vor mer eller
mindre idioter. Dessa vor på sjukhusen i de ambulans-
de bland börderna, som hade att ge dem underhåll
visst antal dagar efter hemmantal i Tage det arbete
as dem de kunde under tiden. Tiden kunde variera
mellan 3 dagar i en liten gård på c:a 12 flö i hela
veckor i mera i större gårdar. Den ene som under

En del av mitt liv var oförklarligt tillräckligt, bodde i
fattighuset i jock sitt underhåll till mig där. Var det
någon som inte ansåg mig ha användning för den av
viderna som jag minns i "Kärten" samt jock man
man kan "komma". Hjärt "maten" för tiden i ett kyrkte
i gick så till fattighuset för de dagarna. Man kan få
en föreställning om hur sådana stöckare kunde ha det
då det fanns tjänare, man kan få höra att denne
skärter, som inte kunde tala rent i namna äga
gändarnas ägare vid namn nämnde ett ställe för
- vissa synen (= ansikten) - i det där Kassa tjänade
för - vissa vakter - men under Nemes tid ändrade
det till - där tjurarna (= snälla) tröna va - kom till näm-
ligen värd om stöckaren i behandlade honom som en
människa i som lågt han än ska glömda han det
aldrig, utan kunde många är därefter söka upp henne
för att få en peng, helst vit, eller något gott. Det var nå-
got av en lunds tillgivenhet hos denne idiot, men

Du glömde han heller aldrig de spott diärgar i profken spelas
 honom, dessa gårdsvänner som jag nämnde. Sedan denne
 skänker inte kunde arbeta längre länades han ut för
 värd till den som ville ta honom för bästa betalning
 o' att sedan "värd" ibland kunde lämna något övrigt
 att önska nog så själs. En av dessa bröder "härade"
 i sin första ungdomstid i en gård vid stora vägen. Han
 hade i bredesmid råkat slå ihjäl gåsen just till
 Henners marknad i husets urge som var fast gåsen på
 den mindre betande gossens ryggs i Frång honom att
 markerades gärna gå fram i Träbaska på den starkt
 frakterade vägen, vilket hade en verkbar rakit med
 rätt den som älyftats, den nämligen att jolk sig stac.
 varens parti därför att inte var klok, i kallade den
 som Fringade honom för gåsen, att skänka som
 att jolk honom i hela hans livstid just han blev
 en mängd betrodde man, o' ännu hans efterkommande
 gick det i arn om o' och mest i smyg i för att reta
 (Härskild skänkter för detta di det lever än?)

bunden

Under denna tid, slutet av 1860-talet, inträffade
den stora torsten, som vållade mer eller mindre missnöje.
Men väntade något litet, men i ägen kostade 50 rd. per tunna
ö torkemännarna fick stå i torka månader vis för nå-
gon skäppa råg, som ofta var uppäten av deras familj
känt innan den var förhånad. Men var glad åt den
stora skummet blöms rejolk jedem kunde ja med
sig hem från gården när maten dem var god ö tänkte
ja de hemmatvarande. Om torkemännarnas ledan då
eller i början av 1880-talet kostade sig jämt vet jag ej
men några år senare vid mitten av 1890-talet gjorde man
det, då det berättas att man då brukade på "midda aftan"
de dagar man rensade korgen, gjorde i ordning, matte upp
i bän i vindan den torkede råden, då det också var sed
att de arbetarna skulle på en "måle-supp", måla = mäta
av husbröden, som då var med ö tecknade upp vad det
blev i papper eller någon logestolpe. Blev av någon anledning
sämjan de mindre god mellan husbröden ö torkemännarna

Tyg den förr kända gossen att de in "middaften" för
honom i säga att H. H. "bröta sig tjalo" sin hustru medleda.
Under de nämnda väisa även skickades barn ut ett
tjuga, när bröd saknades i kummen, men då skulle
viden om en stor tyg det ansågs i regel för en sten geman.
Små parolar, som inte kunde tala rent kunde komma
in om dörrer i sätta sig sagande: "Vi ha ente br i da".
Det var väisa tidur här men såvare öster ut i väiset
"ps hin sin österlen". Därifrån kommo hela flocken
av ungdom, som gått hela den långa vägen från St. Bluf
i trakten där omkring, kändt för att söka platsen, ej
endast egentliga tjänare, utan välsituerade frö-
dens söner i döttrar, som ej hade någon möjlighet
att finna jödar i arbete i hemtrakten. De hade inga
anspråk på lön utan tygo skulle är gäma plats för
barn jödar, till förfärg för bygden egen ungdom,
dubbla arbetsmannen om de, om och i deras udda
viss olika met här dotta gas säkerligen ytteligare

fäst åt folkvandringen kända västent dock tycks
det som om man där man hade tjänare som varit flera
år på platsen bättre betalt dessa mest lön än tog ny-
konungar för inte, i att tjänare blev gamla i gällande
de till god sed i ären att de äldre, tjänare.

En sed i Lovesträng, som även här nämnas var att byas
drängar vid helgmålsringningen trettonde afton skulle
vara med i kyrkstämman i "skrapa grytan". Det gick så
till att de efter ringningen, till i ordning tog i
kläppen i söng de den runt kantonerna av klockan
så att att skrapande ljud uppstod. Den som kunde
hålla ut längst var värd, en tvolan alltså. Men
kunde lysa i andra rum som var öm. Sedan följde
de till in på 1890. Tiedt i till till vist på att usata
som så mycket annat när sedan följde samma hang
et med tiden i söngt, liksom majsjungardet i togar
det av ringarna. Majsjungardet var för en byllning
till vären i det kändes sig tidligt för de hvarvarande

När de sjungande närmade sig mer i mer på sin vandring genom byarna i det var en verklig älskan om ett gäst är för byns invånare i medhållandet av Guds välsignelse över folk, för glöda om man så sjöng: "Gläd oss Gud med en så grolig sommar" eller: "Var oss allom nödig Gud med glädje". När rederna inte längre kom att stanna med tids arden fler det gärna så att spött förtärande kom att bli huvudsak inte endast efter utan under sjungande i sjungande.

Åkramma var mycket vanlig, i jag vill anföra ett exempel just på denna plats, Lindby vid denna tid omkring 1820. En ung man hade gjort sig ut i färd ärende i hans under som gick i två sammada gård på arbete, var enfuldig mig att tala om det, kanske något skrytsamt i sin sönen sedes kom hem med oför rättat ärende (eller kan jämför) man jagade honom hem det gäst för honom, man så de kom endast: "O, han e kom hem mer". Detta om mig för att åkrammet: "Him kommen"

skulle komma att följa denna familj i flera generationer
T.ex. "Per Glim kommer" i "Himlens rimmens Nels". En som
stulet hade kommit att testa "Per Glane" i en dös korvima
i fattig huset som behövt spå traktens folk var "Tora Boel"
en som hästammade från en plats benämnd Hjösed i
Gönsby i vår region för spårit kallades för Hjöse-Lo,
exemplen komma mångfaldiga.

Nägot för övrigt nämns om de andliga väckelser, som
vid denna tid gick fram i orter i vilka just Tulestorp-
Tvenstorp pastorats prästman, nämligen pastor Billing, hade
stort del. Den stränga logiska jämförelsen med utmät-
ningen av bebottets eviga ord, där spå som brinner
med eld i varel i en evighet som prästerna genom ex-
empel råkade för folk att fatta t.ex. genom att jämföra
med en fågel som tog en droppe vatten in i munnen ut
spånge, då skulle huset en gång i tiden bli Ford man
ej ens denna tidigmod det tog kunde jämföras med
evigheten som kom antingen med evig jina eller evig

fröjd. De gjorde ett stadt intyg på dessa predikningar i
sin att leva i fröjd sinne just genom lidelserna. De
vars fröjd långa i under första delen betecknades på
en stränghet som under beänorna i walling, medan se-
nare delen blev en beskrifning av de lundmiska fröjden
som värfade de uppsakade människorna om de floro
omvärda. En del människor vilde inte vid denna stränga
fröjdsmulle utas övergick till fanatism, hem följde
it. dyckan av peder kantar, passade på honom utanför
sakristidörren i följde efter honom från den ena kyrkan till
den andra, de t. o. n. församlade hemmet i ansåg sine
egna, som ej i samma grad blivit beörda, för förtappade
bucelen, som det varit bättre för om de aldrig blivit födda
endast de omvärda ägde människovärde. De födda der
flera vil för att vara en präst som blivit beörda. Vrin-
nen bland de omvärda av denna kategori, kunde gå länge
vägen för att ledpaga den präst de följt till till i de
mest ofroliga saker t. o. n. angående den äkta skapliga

öarnmanlösningen, men fick man g. det som man väntade
sjönks juäster i hemmet afstrimning. En kvinna kunde förtä
ett arbete som fört gjort på söndagen för att utjula
den synd som dömd begått i gå långa mörskar för att
slippa passera en plats där man långt ut småbarnsträ
till folk på en söndag. Endast de som om fattat religionen
just så som de själva ansågs för värdiga biskopar i det
kunde gå så långt att en kvinna som gällde för prälat,
men blev utslappad för ordon i snatthet i maktens des
en mening på den med att "det hade hon också för
Gud i fatt förlätnelse för i då var allt gott i vat för
hon var ett "Guds barn", i den förtä hon synderna.
Den "lösning" komms samma luste de med en
stipig vort, ett troken på andakt.
Efter denna stränga lagiska förhållelse kom en
mildare evangelisk, såväl kyrklig som frikyrklig, som
föde med sig ett mera balanserat religiöst tänkande,
mera rumsat i försorgade, men många av de gamla

"Läsarna" kallas på rätt och ibland rent av fördrönde de
det nya, men många välsignade sidana prästa som
Ederstrand i Tullstorp som kom efter Bring i gott och
sött de ögor denne sätt i walkning. Det blev åter ena
jämvikt i många sinner i en udda lugn naturlig
gudspraktan. Man läste i sjöng Sankens i Skaplets
singer till Psalmlikon, men var glad i tillitsfull,
med fördragssamt med andra i ansig sina med-
människor för jämlikar, men gå der förna kategorier
jokt har funnits exempel in på 1900-talet i de här
skildrade har jag sjöto haft personlig bevisning med i
Hans berättade gärna om denna tid som sammanfall med
hennes Lindbytid ett g i kyrkan var på den tiden en
given sak i man kunde om ett gå i högmassan i en
sommaren hölls bibelförklaringar på söndags efter-
middagarna i det pris då så många som på något
sätt kunde på tillfälle kom till tiden såväl på den
egna öcknen som länge bröta ifrån i kyrkan och de

utsocknes källa sig på de platser som voro as sedda för
det allmänna om de ej hade vännen bland sockens brann-
ty. Vart utsocknes hade sin bestående bank där ej ens
en annan utsocknes gjorde inifrån, ju mindre försam-
ling ju mera noggrant i ju längre fram i tiden kan
man iakttagit detta bruk i det kan t. o. m. förekommit
någon vid särskilda tillfällen utsocknes strömmat till, att
"agarna" av banken blivit stärdde på gånger sedan de
öppnat sin bankdör i väntat att "inkräftare", som inte
betat om bruket, skulle lämna sina platser där jäst
där varit god plats i kyrkan i röigt fullsatt (röigt
som jag sjöts varit ute för vid skelstipiet men som förekommit
långt senare i samma församlingarna).

Och vi återgi nu till Karnes plats i Lindby.

En dag i hösting omkring 1840 el. 41 blev det ett starkt
iskväder i man stängde naturligtvis alla dörrar för
att undvika drag stäkte i leden på händerna i fjärdde såhelt
ut hatten om man var inne då man allmänt trädde

att åskan drog efter dem. Man hade sett linn och kvatt som
kom inrusande genom en glugg i gäststans i orten. Frö-
jaldes an en åskstjärle i detta exempel drog efter från
Jonne i stigar samla de man så långt från eldstad i
fönster som möjligt, ofta läste någon en psalmböcker
någon bön i psalm och när åskan går, alla om tygsta
i allvarliga, ingen fick peka mot skyn i ännu mindre
falla något opassande yttrande, man visste om en
kard som när åskan gick fallt yttrandet - "nu rubbar de
kvarninga i Tjelleborg" (i detta händelse åskan) i blev
värtan medelbart i hjälslogon av blickten i drag som
varning från dylika exempel på Guds allvetenskap i stoff.
Åskan drog bort, men det var för vitt att fortsätta med
utombas arbete, men syns till och ingen var varifrån
Hanna gick upp på vinden efter en del ull som skulle so-
teras, det värsta av ullen av bak, sovar, ben i huvud
skulle sorteras ifrån, det var gott nog till dränga strum-
per i vantar m. m.; av det bästa skulle det visas.

Just som hon kom nu med Föcket med allen i släppta
det på Staggalvägen hon helt oväntat en äskbråk som
slag nu just på den flöck där Klarna minnuten förut
känntat allen. Under räddningsarbetet deltog Klarna
med att in i det sista fåra ut en hus bonde folkets
ägs delar medas hennes egna gjogo. Ten spilla, vi-
got som gjorde att hon fick beström samt en mindre
penning summa som belöning av brandströsbologer.
Sin egen tillhörighet var hon så rädd för att värderna att
vännedsledarens måste hjälpa henne i höja smannen
då den var alldeles för hög, på brandsmen hade hon överst
rädsla för allt som varde rättväsande till, Brand försäkring
trycks ha varit allmän. Afmärkas för kanske att redan
skeddhan under sin tid i Skumy tagit initiativ till en
sammarslutning värderna där emellan för att genom
ärliga angriften bildas fond för stöd vid elds värde i hjälp
värderna emellan med arbete vid sådana tillfällen, men
denne brandströsprövning ej länge beständ.

Efter dödsvidan i Lindby kom den samtänliga begravningen
fram som knut byalagen alla, som här, hela socknens bönder
samma när hjälps behödes, o som även kom från alla tre
del. I en granngård fick man bestått i frånarna. Hus-
bönder folket flyttade till husornas hem som g. var o ä
långt borta, i dessa lämnade åt Trana att spöta hus-
väggen för egen hand för frånarna o det folk som skulle hjälpa
till. Så bodde man i granngårderna där var man mest lagade,
men för övrigt fick man i uti skur vistades i alla bönder gårderna
trädgård där ett bakstug fick frånarna som skapen en längre
tid. Alla grannar, i dessa de längre bort belägna gårderna
sände dit mat i försig Trana med kläder en mer eller
försig. Dessa människor komms hjälpa för att bestå o dessa
vänligt o hjälpsamt ledde i Trana hög hornet alltid,
men när man dem kom endast en i annan gång, i när man
fick se vad frånarna fått för sin egen del av matvaror om
säg man riktigt vid o smär m. m. för riktigt i för gott åt dem
o tog det med sig för egen del, vilket hade till följd att

giovanna därefter endast försig dem med vad de behövde för dagen
eller kortare tid för att det verkligen skulle komma dem till
godo som de uttryckligen sade ifrån att det var värt för
utan att dock träffa ringningen med värdande folket som de
visade på annat sätt beträffande djuren, kornen m. m.

Det lilla matvården ansåg för tillräckligt för detta strä-
vande, när det inte omöjligt kunde tas på platsen var
så litet att det omöjligt räckte någon väg, men tycks inte
ha varit någon insikt i vad som verkligen behövdes för att
kunna utföra grovarbetet, då man också gammaldags brödder
aktning för arbetet i den arbetande slakten i aldrig sjätte ar-
betet sig varit eller varit den kornen som kommer av arbetet.

Denne vist som även blev regning i kall i som Maria fru
största delen måste tillbringa under öppen himmel vid sitt
balkong eller på vägen från i Tju den en god bit därifrån
belägga gårdarna knäböte hennes tankar för att varit en spanst
den och guldet i måste flytta hem, även från i guden
sings en loovisshet på grund av vitan, "flora" = flundra-
parasiten

i lovan i gjorde att de komms att gå runt i väste släkten
nu.

Från sin sjukdomsperiod förmodade Karna sig gott vara
helt rikt. Ho som numera en gul silkespale, som en dam
i Torshö berggård, som hon vadken kunde eller haft minsta
beröring med, men som pått hira Talas en hennes sjukdom,
sände henne. Silket skulle förskippas i Åmo i smörgås i
Åmo i så skulle sjukdomen gå med sig i man skulle se hur
den gula färgen skulle dra sig tillbaka under för under.

Som man i denna familj inte var vidskopelig eller omhögtra
Till sedana tid blev silkespales förmodad som en kuriositet.
Den var ju också komman från en "fin" plats, från "Karenskas".

Om Karna åter blev sjuk fick hon tjänst i en gård i
Helsing, ej så långt från hemmet, där hennes syster var där
i familjen bestod av en gammal man, ägaren, samt en
son, en dotter som var helt barn i öftimågen och var till
händer till numera eller annars vara en barn, en lambert
som inträtt vid vuxen ålder i för vilken man rikt sista

svenska som danska läkare i sedan, även under Kamas tid
där, alla bliska som jagas denna kvinna hade en stark
intelligens med minne, alla rinner yttre skrift.
Si jagas ännu en dotter, som står på gränsen till edigt,
den yngsta av dessa tre var till en yngre än Kama.
Trots denna första misö, eller på man kunde just en
medlidande, stanna de Kama till i Fols är, en lång
svår tid i barnhettig hetsens tjänst. Den lams tillit till
kunde fortsetta även de närmare tjugo år hon hade
där. Första tiden Kama var till var en må tid, då
hade ännu inte denna lams kvinna helt undgått för-
mågan av resignation utan anfördes ut svärna, i
ingen rätt gick utan att Kama, som hade sin sängplats
kedria lams för att kunna vara till vanda, måste först
kunde När anfördes hon som kunde kunde hon be Kam-
tass. Off titels prisk eller en psalm vers i sin lams gjord det
blev hon åter lags. Det var inte av den tidens religiösa
vickelsevis som detta, då hon förlor skänd dära, utan

Karaktäristiskt till Guds hjälp genom bibelord i psalmer.
Kam. blev så var därmed ett, fast hon var, hade hon,
när hon blev nöddet i grubblickligen en var tillredes, i hon
kunde också psalm boken så var att det inte var många
psalmer som hon inte kunde läsa upp bara man näm-
de nummeret. Det var allen blev en så fast för hon blev sjuk
att det skulle lugna, när hon fick höra ett Guds ord att
det verkliga i grubblickligen lugnade i sig så sätt blev
Kam. ytterst fröjden i denna tjänst då hon aldrig kunde
undvika.

Denne sjuka lede trots det lunnarna daggas i hon
i fröjden, hela sitt liv i hoppet sig att hon åter skulle
komma upp i talade alltid om hon det bli skulle bli.
Hon omrade för de fattiga i sjuk i hennes hjälpsamt
var stor i hon tänkte sig alla i efter sig i denna fröjden
kunde. Kam. största glädje var när hon sig i bände
de fattiga glädje i fröjden största mest sig när
de komms för att sig gävor vid biktiderna särskilt till jul

alle när hon ställt om att mest skicka de till husmans-
familjer med många barn, där hon trakte sig öfver de om-
ring om varit i ett år och. Vid jul fick Hanna lägga de
fattigas "julsågar" (där är olika slag fisk, gjord v. m.)
i viss ordning i lång bordet, alla skulle inte ha lika
så kunde den lamma, när Hanna var ute från sin säng
de i ordre ut och när någon kom för att hämta.

Händelser mest barn i djupa samt stora minner smär-
trade den lamma mer än något annat i hon skulle göra det
för att röja bort anledningarna till det missnöje som kom
med sin stämpe iakttagelse förmåga mätte för andra.

Hon köpte tyg av den som gick med handlar i tät sig det
för att hjälpa kvinnor till tjänst i det var ett vänt tids-
fördelnings man man bedole ut för henne det nya i äroa det
oändligt många gamla som hon skulle använda när hon
kom upp i intet kunde vara lamma så som om man med
ett ord den endast en min isode Fokan trärom. Det
ständiga medhålllet bland hennes omgivning där man

som varnade framman för att visa trehan, gjorde att hon
njade fullt i just, trots allt, trodde för att undanrök i hallo
uppe an kroppen.

En viss värtställa av domar hörmna som ständigt betröde
tjänsten, skulle varit arbetet m.g. men Yama skulle dess.
utan stora lönställen för de 6-7 personerna, mjölken
utkräffa ärode m. m. då den andra system inte var att
räkna med, utan varare betröde resten ärode hon.

Under tiden såktes alltför snart för den lamma, för
ängslan i oron, som med tiden alldeles försvann, sökte
man med vallet i blossade med knut för att driva
bort det onöda. På grund i afsmunns förmåga att bota fröden
man i det längsta i tre lamm. Sändes regelbundet
bud. En kvinna som skaffade sig fortjänst genom att gå
med sådana bud blev till sist på hennes i lamm ordina-
tioner att hon väl tog omst sitt lamm samt de skänker
i pengarna den lamma skulle ha samt lincet den yngre ligan
för i den lamm skulle se hon det stod tre, men sedan stam-

node kom på bästa vägen, vände hem i logan tid med det
besked som sjöns Juden ut eller med besked att man
skulle fortsätta som frut i logga mitt vän ~~mott~~
(mitt mottog var rätt) eller logga mottogot-på någon om någon i
på ryggen om ratten - som var vanliga råd från detta läse
Den nämnde kvinnan, som bodde i nr: 24 Skomug gjorde
sig en god tjänst på detta sätt då man var sjukstug
när det gällde denne latske, men till sist blev det upp-
dragat, då trafiken var så stor att andra upptäckte att
det justades. Karna måste många gånger gå till
efter rinnande vatten som tog motströms i strögo ut
med ströms i fick och så ibland vända om när hon verk
på att komma i vatten med någon, som hon misstänkte sig
skulle förtä eller respektera hennes ärende. Bland an-
ra mystiska råd som hon måste göra var att i bästa ja
samla vindsommandogg i ett lekan som den sjukas ^{i dag} skulle
vila på. Enbart kom på hjälp samt omsätningen i span-
ningen gjorde att den sjukas andliga ymnast vilks upp.

På tal om midsommardagg får även anmärkas att man var mycket noggrann med att toga in rökerna som lige på lekna under midsommaren, då man trodde att Högger de - rimmelduggen - hade en frätande verkan på linnet. Midsommaraften var det man också på - Flans - väster i stugans bjälke, en för varje person, för att se vem som skulle vara längst. Den var "öta" först visnade dag först troddes det, på grund av det ^{svaga} seftigheten kunde dessa väster (allt inånde av redumtyg) länge hålla sig piska i väsa. Lönen var även här 32 kr. men häntillde som de dröktungar hem gick av den sjuka, som var överstyg lönen. Dessutom gick hon, när besöksresande vandrade vejskittar i andra handlande som med sina fina sjales i Tyger, med av det som hjälps, i de den artens lönen. Utom det troddes hon i vill flytta, men bevektes av den lamas ömme att stanna i först i 1884 tjänade hon denna tjänst för att 1885 gifte sig med den man som gjort sin till sju år tidigare i på grund av sin

Förngra ställning endast kommit träffa någon gång
som varit vid kyrkan, då hon alltid måste skynda
sig hem till den väntande barnen & vändagen som inga
annars kunde göra något vid i detta hus, samt några
gång vid helgerna i Skanys marknad, då några måste
lijas att sitta hos den sjuka.

Hä gick Hansas bästa år i detta uppoffrande arbete.
Vad den tiden hade jämvägen kommit till & stationen
i Skanys gjorde att ett samhälle snabbt kom att växa
upp där som för endast femtio år sedan & vattengra-
var mellan de vägar som där ritas i där förut endast
legat till i flera gårdar ett par hus i en smula där
någon mark, och blev till på mycket kort tid ett han-
delcentrum, förut hade man mest järns antingen
till Ystad, Chalmers eller stadens två för affärer, hela
folkets till kom att undgå en förändring sedan förvar-
blev till gångliga på så nära värd och gamle tiden
med sitt iakttagelse värd förvar: en ny tid gick in.